

عنوان مقاله:

لطیفه عشق و عرفان در سوانح العشاق احمد غزالی

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 15، شماره 57 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

کریم شاکر - گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد زنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، زنجان، ایران.

حسین اسماعیلی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد گچساران، دانشگاه آزاد اسلامی، گچساران، ایران

خلاصه مقاله:

عشق از مهم ترین مسایل عرفانی است که پیش از غزالی عارفان دیگر کمابیش از آن سخن گفته و به اهمیت آن اشاره کرده اند. اما احمد غزالی اولین عارفی است که رساله یی مفرد در عشق عرفانی نگاشته است. در این رساله غزالی از عشق به گونه یی سخن می گوید که در همان نگاه اول درمی یابیم که با متنی مرکزگرا مواجهیم و هر آنچه بر زبان او جاری گشته به نوعی با عشق در پیوند است. بنابراین ما نیز با این طرز تلقی پس از درآمدی کوتاه از عشق به مثابه عاطفه یی که نه تنها انسان، بلکه تمام هستی را زیر نفوذ دارد و هر چه در عالم هست به گرد آن می چرخد و از آن نیرو می گیرد، سخن گفته ایم. از آن پس به معشوق که هر چه و هر که هست عاشق را به خود فرامی خواند، اشاره کرده ایم و سرانجام از عاشق که عامل تحقق عشق است سخن گفته و ویژگی های او را از دید غزالی به اختصار برشمرده ایم. تمام اطلاعات این مقاله با استفاده از روش کتاب خانه یی گرد آمده و این داده ها با شیوه توصیفی تحلیل شده است. مهم ترین نتیجه این بررسی این است که سوانح را «روایت» و در اصل روایتی مرکزگرا می یابیم و عشق را هسته اصلی ساختاری می دانیم که تمام عنصرهای سازنده این ساختار بدان می گرایند و از آن متاثراند.

کلمات کلیدی:

غزالی، روایت، مرکزگرایی، عشق، معشوق، عاشق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1311470>

